

Κοπή Βασιλόπιττας

Κυριακή 14 Ιανουαρίου και ώρα 6:30 μ.μ.
Αίθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ἡ ἐκδήλωση περιλαμβάνει:

- Εὐλογία καὶ κοπή τῆς πατροπαράδοτης Βασιλόπιττας.
- Ἀσματα καὶ πρωτοχρονιάτικα κάλαντα ἀπὸ τὴν χορωδία Ἐπάλξεις.
- Σύντομη ὁμιλία τοῦ ὑπευθύνου τῶν Ἐπάλξεων κ. Β. Τσούπρα.

Ὁρθοδοξία καὶ

ἀντικοινωνικὲς αἰρέσεις

Κυριακή 21 Ιανουαρίου και ώρα 6:30 μ.μ.
Αίθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητής: Β. Τσούπρας, θεολόγος-κοινωνιολόγος.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες γιὰ τὴν παιδεία

Κυριακή 28 Ιανουαρίου και ώρα 6:30 μ.μ.
Αίθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητής: Ἀντωνάνος Ἀντώνιος,
φιλόλογος, ἱστορικός καὶ συγγραφέας.

Ἡ εἴσοδος σ' ὅλες τὶς παραπάνω ἐκδηλώσεις
εἶναι ἐλεύθερη.

Σημ.: Ἡ Ἀποκριάτικη Συνεστίαση θὰ λάβει
χώρα τὴν Κυριακή 4 Φεβρουαρίου στὶς 1.30 μ.μ.,
στὶς Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, μὲ σπιτικό φαγητὸ καὶ
κεράσματα. Δηλώσεις συμμετοχῆς μέχρι τὴν Πα-
ρασκευὴ 2 Φεβρουαρίου.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνω-
νος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

Κάθε **Σάββατο 6:30μμ-9:00 μ.μ.** συζήτηση γιὰ
νέους καὶ χορωδία.

Κάθε **Κυριακὴ** στὶς **5:00 μ.μ.** πρόγραμμα γιὰ
ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες καὶ στὶς **6:30 μ.μ.** ἐνδια-
φέροντες ὁμιλίες γιὰ τρέχοντα πνευματικὰ καὶ κοι-
νωνικὰ θέματα.

Καθημερινῶς, παρέχονται δωρεὰν μαθήματα
ἀρχαίων ἑλληνικῶν, Ξένων γλωσσῶν, μουσικῆς καὶ
ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐπίσης, διοργανώνον-
ται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις
καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα
«Ἐπάλξεις», τηλ: 210 52 30948, 6936 901606.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν
Ἐπάλξεων Αἰγάλεω καὶ τοῦ σωματείου «Μαρία ἢ
Μαγδαληνὴ» γίνονται στὴν αἴθουσά των, Ἀναγεν-
νήσεως 19 (πλησίον Αγ. Σπυρίδωνος Αἰγάλεω), μὲ
κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερά Παράκληση κάθε **Τρίτη**
βράδυ καὶ ὥρα 7.00 μ.μ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες τοῦ Αἰγάλεω
καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ συμμετέχουν στὶς δρα-
στηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Ἐπίσης, οἱ Ἐπάλξεις Αἰγάλεω ἔχουν ἐπιμεληθῆ
τὴν ἐκδοση ἑνὸς καλαίσθητου ἡμερολογίου 2018,
μὲ ὠφέλιμα μηνύματα καὶ ἀναφορὰ στὶς δραστη-
ριότητες τῶν Ἐπάλξεων.

Πληροφορίες: Μαγδαληνὴ Κόκορη,
Ἱατρός-Θεολόγος, στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Οὗτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν

«Οὗτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν» (Σοφο-
κλέους, Ἀντιγόνη, στίχ. 521), ποὺ σημαίνει δὲν γεν-
νήθηκα νὰ μισῶ, ἀλλὰ νὰ ἀγαπῶ, ἐκράυ-
γασε μὲ σταθερότητα ἢ ἐνάρετη καὶ
ἡρωϊκὴ κόρη τῶν Θηβῶν στὸν τύ-
ραννο Κρέοντα, ποὺ τὴν δίκαιζε,
ἐπειδὴ αὐτὴ ἀπὸ ἀγάπη ἐκήδε-
ψε καὶ τὸν ἀδερφό της τὸν Πο-
λυεῖκη, παρὰ τὴν ἀπαγόρευ-
ση τοῦ Κρέοντος.

Ἡ σύντομη αὐτὴ ἀπάντη-
ση, εἰπωμένη πολλοὺς αἰῶνες
πρὸ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ
τις πολλὲς φωτεινὲς ἀκτίδες τοῦ
Ἑλληνισμοῦ καὶ διατρυπᾶ τὸν χῶρο
καὶ τὸν χρόνον. Εἶναι δὲ τρανότατη προφη-
τεία τῆς ἐνσαρκωμένης καὶ δημιουργικῆς ἀγάπης τοῦ
Χριστοῦ.

Ὁ Σοφοκλῆς, βάζοντας στὸ στόμα τῆς Ἀντιγόνης
τὸ «συμφιλεῖν» καὶ τὸ «συνέχθην», ξεπερνάει κάθε
ἐννοια περὶ ἀρετῆς καὶ δικαίου τῆς ἐποχῆς του, γιατί
ἐδῶ ὁ μέγας τραγῳδὸς τῆς ἀρχαιότητος μιλάει γιὰ

ἀγάπη, ὄχι ὡς προῖον συναισθηματικῆς ἐξάρσεως,
οὔτε ὡς ἀποτέλεσμα θρησκευτικῆς ὑποταγῆς,
ἀλλὰ ὡς βίωμα σύμφυτο μὲ τὴν ἀνθρώ-
πινη ὑπαρξη.

Ἡ Ἀντιγόνη, δηλαδή, γεννημέ-
νη ὡς ἄνθρωπος θεωρεῖ τὴν
ἀγάπη ὡς φυσικὴ λειτουργία
τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου,
ὅπως εἶναι ἡ ἀναπνοή, ἡ κυ-
κλοφορία τοῦ αἵματος, ἡ λει-
τουργία τοῦ ἐγκεφάλου, κ.λπ.
Ἄρα, ἡ ἀγάπη ὡς φύσει λει-
τουργία εἶναι ὁ συνεκτικὸς κρί-
κος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας,
ἐνῶ ἡ ἐχθρα, τὸ μῖσος, ἢ ἀλληλοὑπό-
βλεψη εἶναι παρὰ φύσιν φαινόμενα καὶ ἐπί-
κτητες πρακτικὲς, ἀν καὶ εἶναι δυνατὲς καταστάσεις,
ἀφοῦ καὶ ἡ ἔξη γίνεται δευτέρω φύση.

Τὸ γεγονός μάλιστα ὅτι ἡ Ἀντιγόνη δὲν χρησιμο-
ποιεῖ τὸ «ἐχθῆν» ἢ τὸ «φιλεῖν», ἀλλὰ τὸ «συνέχθην»
καὶ τὸ «συμφιλεῖν» φανερώνει ὅτι ὁ Σοφοκλῆς καὶ

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ χρόνος καὶ ἡ μέτρησή του

Ὁ χρόνος δὲν ἔχει ὕλική ἢ πνευματικὴ ὑπόστα-
ση, δὲν εἶναι δηλαδή πρόσωπο, ζῶο ἢ πρᾶγμα,
οὔτε ἀκόμη καὶ πνευματικὴ ὄντοτητα. Εἶναι
ἀπλῶς ἡ σχέση μεταξύ δύο γεγονότων, τοῦ ἀρχικοῦ
καὶ τοῦ τερματικοῦ. Τὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ με-
ταξὺ δύο γεγονότων ἢ δύο σημείων εἶναι ἀντικειμε-
νικὸ γεγονός. Διαφέρει μόνον ὁ τρόπος τῆς μετρήσε-
ως, ὅπως ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν μέτρηση τοῦ χώρου.
Ὅπως δηλαδή ἡ ἀπόσταση Ἀθηνῶν-Πατρῶν εἶναι
ἀντικειμενικὸ γεγονός, εἶναι δηλαδή ἀπόσταση με-
ταξὺ δύο σημείων, ὁ τρόπος ὁμοῦς τῆς μετρήσεως τῆς
διαφέρει κάθε φορά, ἀναλόγως μὲ τὴν μονάδα τῆς
μετρήσεως (χιλιόμετρα, μίλια, στάδια, παρασάγκες,
λεῦγες, κ. λπ.), ἔτσι καὶ στὴν μέτρηση χρόνου τὸ χρο-
νικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ ἕνα γεγονός στὸ
ἄλλο εἶναι ἀντικειμενικὸ, ἢ μέτρησή του, ὁμοῦς, δια-
φέρει κάθε φορά, ἀναλόγως μὲ τὴν μονάδα μετρήσε-
ως (λεπτά, ὥρες, μῆνες, ἔτη, αἰῶνες κ. λπ.).

Στὴν ἀρχή, ἡ μέτρηση τοῦ χρόνου ξεκίνησε ἀπὸ τὸ
ἡμερονύκτιο. Οἱ ἄνθρωποι δηλαδή διεπίστωσαν ὅτι
ὑπάρχει ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ἀνατολή τοῦ
ἡλίου μέχρι τὴν δύση του καὶ ἀπὸ τὴν δύση του μέχρι

τὴν ἄλλη ἀνατολή. Ἔτσι, καθωρίστηκε ἡ μέρα καὶ ἡ
νύχτα, μόνον ποὺ ἀπὸ διαφορετικὸ σημεῖο ξεκινούσαν
διάφοροι λαοί, ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἄλλοι ἀπὸ τὴν
Δύση καὶ ἄλλοι, ὅπως οἱ Ἀραβες, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Μετά, προχώρησαν στὴν μέτρηση τῆς πορείας τῆς
σελήνης. Διεπίστωσαν δηλαδή ὅτι ἡ πορεία τῆς δια-
ρεῖται σὲ τέσσερις φάσεις: στὴν Νέα Σελήνη, στὸ
πρῶτο Τέταρτο, στὴν Πανσέληνο καὶ στὸ τελευταῖο
Τέταρτο, δηλαδή στὴν χάση τῆς Σελήνης. Αὐτὸ τὸ
χρονικὸ διάστημα τὸ ὠνόμασαν μῆνα. Διεπίστωσαν
ἀκόμη ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα διαρκεῖ 28 ἡμέρες,
ἄρα κάθε τέταρτο τῆς σελήνης, κάθε δηλαδή φάση
τῆς, διαρκεῖ ἑπτὰ ἡμέρες. Μερικὲς ὁμοῦς ἑλληνικὲς πό-
λεις διαίρουσαν τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ μηνὸς σὲ ἐννιά
ἢ σὲ δέκα ἡμέρες. Ἡ ἐναρξη τοῦ τρίτου δεκαήμερου
ὀνομαζόταν εἰκάς, δηλαδή εἰκοστὴ ἡμέρα.

Στὴν συνέχεια, διεπίστωσαν ὅτι ἄλλες φορὲς ἡ
ἡμέρα διαρκούσε μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα,
ἄλλες λιγότερο καὶ τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν νύ-
χτα. Δυὸ φορὲς μάλιστα, μίαν ὅταν ἀρχίζε νὰ ζεσταῖνη
ὁ καιρὸς καὶ μίαν ὅταν ἀρχίζε νὰ κρυαδίζη, ἡ μέρα
ἦταν ἴση μὲ τὴν νύχτα καὶ αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν ἰσημε-
ρῶν. συνέχεια στή σελ. 3

Ἱεραπόστολοι καὶ Ἱεραποστολή

Ὁ εὐαγγελισμὸς, δηλαδή τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγ-
γελίου πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς, εἶναι στὴν φύ-
ση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἀρχὴ καὶ κρηπίδα
ἔχει τοὺς γνωστὸς λόγους τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες
μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς
τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετει-
λάμην ὑμῖν» (Ματθ. κη' 19-20).

Ὁ εὐαγγελισμὸς, λοιπόν, εἶναι μίαν ἀποστολή, τὴν
ὁποία ἀναθέτει ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς του. Ἐπειδὴ
δέ τὸ ἀντικείμενό της εἶναι ἱερό, χαρακτηρίζεται ὡς
συνέχεια στή σελ. 3

Συνιστώσες καὶ προεκτάσεις τῆς ἰσότητος: Ἐνδεικτικὰ παραδείγματα

Ὁμοτίμου καθηγητοῦ ΕΚΠΑ,
Λαυρέντιου Δελασσούδα

Ἐνα ξεχωριστὸ παραδειγμα-μήνυμα, το ὁποῖο
ἀφορᾶ στὴν κατ' αἴσθηση ἀντίληψη τῆς λει-
τουργικῆς κοινωνικῆς ἐνταξῆς καὶ ενσωμάτω-
σης τοῦ Ἄλλου στο πλαίσιο τῆς ορθῆς εφαρμογῆς τῆς
εννοίας τῆς ἰσότητος, ἀποτελεῖ ἡ συνεργατικὴ ἀθλη-
ση. Το μήνυμα αὐτὸ το ἐκπέμπει ὁ τρόπος μὲ τον
ὁποῖο συνεργάζονται ὁ ἀθλητὴς μὲ προβλήματα ὅρα-
συνέχεια στή σελ. 4

Οὗτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν

συνέχεια από τη σελ. 1

ἄλλα φωτισμένα πρόσωπα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος εἶχαν συλλάβει τὴν ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου ὄχι ὡς ἀτόμου ἢ μάζας ἀλλὰ ὡς προσώπου καὶ ταυτοχρόνως ὡς κοινωνίας προσώπων.

Ἡ ξεκάθαρη αὐτὴ κοινωνιολογικὴ ἄποψη, ἐνισχυμένη ἀπὸ τὴν γνώμη τοῦ Ἀριστοτέλους ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι «πολιτικὸν ὄν» καὶ τελειωμένη μὲ τις ἀγιογραφικὲς ῥήσεις «ἀγαπάτε ἀλλήλους», «ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη», «ἴνα ὡσιν ἕν» κ.λπ., εἶναι ἀπαραίτητο θεμέλιο γιὰ τὴν δημιουργία ἀκέραιης προσωπικότητας, εἰρηνικῆς οικογένειας, συνεργατικῆς ἐταιρείας, εὐνομούμενης πολιτείας καὶ ἀλληλοβοηθητικῆς κοινωνίας.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἀνθρώπινο γένος δὲν ἐβίωσε τὸ «συμφιλεῖν» ἀλλὰ τὸ «συνέχθην» καὶ ἐπειδὴ, ὅπως προαναφέραμε, οἱ κακὲς ἔξεις δημιουργοῦν δευτέρα φύση, ἀντιστρατευόμενη στὴν φύση τῆς ἀγάπης, ἐπεκράτησε παντοῦ ἀντὶ γιὰ ὁμόνοια ἢ ἔχθρα, ἀντὶ γιὰ ἀλληλοβοήθεια ἢ ἐκμετάλλευση, ἀντὶ γιὰ ἀλληλοσεβασμὸ ἢ ἀλληλοὑπόβλεψη κὶ ἀντὶ γιὰ ἀγάπη τὸ μῖσος. Ὁ καθένας ἀπὸ πρόσωπο ἔγινε ἄτομο καὶ φιλεῖ τὸν ἑαυτὸ του καὶ μισεῖ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι, καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἔπαυσε νὰ εἶναι κοινωνία προσώπων καὶ κατήντησε ζούγκλα θηρίων.

Ἡ δημιουργικὴ ὅμως Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, Ἐνσαρκωμένη, Κηρύττουσα, Κηρυττομένη, Ἐσταυρωμένη καὶ Ἀναστημένη, ἀνανέωσε τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ «συμφιλεῖν», τὴν δυνάμωσε καὶ τὴν ἐνεργοποίησε, ὥστε κάθε πιστὸς νὰ ξαναγίνῃ πρόσωπο. Ἔτσι, κάθε πιστὸς ὁρᾷ πρὸς τὴν πηγὴ τῆς ἀγάπης καὶ παίρνῃ ἀπὸ αὐτὴν δύναμη καὶ φωτισμὸ καὶ ταυτοχρόνως ὁρᾷ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, προσφέροντας τὴν ἐν αὐτῷ καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀκτινοβολοῦσα θερμουργὸ ἀγάπη, ὥστε ὅλη ἡ κοινωνία νὰ ζῆ μέσα στὸ «συμφιλεῖν» καὶ ὄχι στὸ «συνέχθην».

Ἐπομένως, ἕνας βαπτισμένος, χρισμένος καὶ κοινωνημένος ἀνθρώπος ἔχει μέσα του ἀποκτημένη πλῆρον τὴν φύση τοῦ συμφιλεῖν καὶ ἄρα ἕνας ἀναγεννημένος χριστιανὸς δὲν ἐχθρεύεται, δὲν μισεῖ, δὲν ὑπερηφανεύεται, δὲν ζηλεύει, δὲν συκοφαντεῖ, δὲν ἀδικεῖ, δὲν ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κάνει τὰ πάντα, γιὰ νὰ φανῇ δημιουργικὸς καὶ χρήσιμος σὲ ὅλους. Ταυτοχρόνως, ἀποφεύγει κάθε τι κακό, κάθε ἐπιζήμια ἔξη πρὸς τὸ κακό, γιὰ μὴ φθαρμένη φύση τὸ «συμφιλεῖν» δὲν πραγματοποιεῖται οὔτε στὰ πρόσωπα, οὔτε στὴν κοινωνία.

Πράγματι, ὅλα τὰ ἄδικα, ἐκμεταλλευτικά, ἀπάνθρωπα καὶ ἀντικοινωνικά συστήματα καὶ καθεστώτα ἐπήγασαν ἀπὸ ἀρρωστημένα καὶ διεστραμμένα ἄτομα, τὰ ὁποῖα, μὴν μπορῶντας τὰ ἴδια νὰ συμβιώσουν μὲ τὸ «συμφιλεῖν», ἀκολουθοῦν τὸ «συνέχθην» καὶ προσπαθώντας νὰ ἐπιβάλλουν πάνω στοὺς ἄλλους τὸ ἀρρωστημένο καὶ ὑπερτροφικὸ ἐγὼ των, ἐκμεταλλεύονται τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα καὶ δημιουργοῦν συστήματα καὶ κατεστημένα, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν ἀμαρτωλὴ φιληδονία, τὴν ἀπάνθρωπη πλεονεξία καὶ τὴν εὐφάνταστη φιλοδοξία των.

Ἄρα, ὁ ὕλισμος, ὁ μουσουλμανισμὸς, ὁ παπισμὸς, ὁ δεσποτισμὸς, ἡ φεουδαρχία, ὁ καπιταλισμὸς, ὁ φασισμὸς, ὁ ναζισμὸς, ὁ ὀλοκληρωτισμὸς κάθε χρώματος εἶναι ἀπότοκα ἀρρωστημένων καὶ διεστραμμένων ἀτόμων καὶ τῶν ὁμοίων των. Ἡ δὲ ἀνθρωπότητα ὀλοκληρῆ ἀκόμα καὶ ὅλη ἡ φύση πάσχουν καὶ ὑποφέρουν ἀπο τὴν κακότητα τῶν ἀτόμων καὶ καθεστώτων τοῦ «συνέχθην» καὶ ἀναμένουν τὴν λύτρωσή των ἀπὸ τὰ δεινά.

Ἡ λύτρωση, ὅμως, ὑπάρχει. Μᾶς τὴν ὑπέδειξε ἡ θαρραλέα κόρη τῶν Θηβῶν, ἡ ἡρώϊκὴ Ἀντιγόνη, ὅπως τὴν περιέγραψε ὁ σοφὸς Σοφοκλῆς ἀλλὰ καὶ μᾶς τὴν δίδαξε μὲ τοὺς λόγους Του, τὴν ζωὴ Του καὶ τὴν πολιτεία Του καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν Σταύρωσή Του ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸ δηλαδὴ καὶ αἰώνιο ΣΥΜΦΙΛΕΙΝ.

Ἄς ἀκολουθήσωμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς τὸν δρόμο τῆς Ἀγάπης, ἄς βιώσωμε τὴν πολιτεία τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας, ἄς ἀναδείξωμε στὶς μορφωτικὲς, κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς ἀρμοδιότητες πρόσωπα τοῦ «συμφιλεῖν» καὶ ὄχι ἄτομα τοῦ «συνέχθην» καὶ ἄς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ βρῆ τὸν δρόμο τῆς προόδου καὶ τῆς σωτηρίας καὶ ἡ ἀνθρωπότητα θὰ ἀνακοφισθῇ.

Μὲ αὐτὲς τὶς δημιουργικὲς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις γιὰ βίωση τοῦ «συμφιλεῖν» ἀπὸ πρόσωπα καὶ ἀπὸ κοινωνία εὐχόμεστε σὲ ὅλους εὐλογημένο καὶ δημιουργικὸ τὸ Νέο Ἔτος.

B. Τσοῦπρας

Τὸ ἐλληνίζειν ἔστι πολυσήμαντον

Δικαιοτάτα, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία συγκατέλεξε τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο στὸ «Τριάστριον» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸν τιμᾷ ὡς μεγάλο καὶ σοφὸ ποιμενάρχη καὶ οἰκουμενικὸ διδάσκαλο τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας. Πράγματι, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος εἶναι ὁ προικισμένος ἐκεῖνος Πατὴρ πού, ἀνακεφαλαιώνοντας μέσα του ὅλον τὸν πανάρχαιο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ τὴν χαρισματικὴ καθολικὴ Ὁρθοδοξία, κατώρθωσε νὰ ζῆ, νὰ σκέπτεται, νὰ ὀμιλῇ, νὰ συγγράφῃ καὶ νὰ δρᾷ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ διασφύζεται καὶ ὁ ἑλληνικὸς -ἀναζητητικὸς καὶ συζητητικὸς- λόγος καὶ ἡ ἀγιοπνευματικὴ, ἀγιαστικὴ χάρις τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ ὁ θεανθρώπινος χαρακτήρας τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας. Ὑπενθύμιζε πάντοτε μὲ τὸν λόγο καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς χωρὶς τὸ «πολυσήμαντον» καὶ ὁ Χριστιανισμὸς χωρὶς τὴν τριαδικότητα καὶ τὴν καθολικὴ ἀγάπη εἶναι κύμβαλα ἀλάζοντα.

Γιὰ νὰ κατανοήσωμε, ὅμως, καλύτερα τὴν προσφορὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τόσο στὴν διάσωση τῆς καθαρότητος καὶ τοῦ πολυσήμαντον τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅσο καὶ στὴν προάσπιση τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως, ζωῆς καὶ πολιτείας τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ θυμηθοῦμε τὶς ἀνακατατάξεις πού συντελοῦνταν καὶ τὶς κοινωνικὲς, πολιτικὲς καὶ θρησκευτικὲς δυνάμεις πού ἀλληλοσυγκρούονταν κατὰ τὸ μέσο καὶ τὸ τέλος τοῦ 4ου αἰῶνος. Ἡ ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κωνσταντῖνον, ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀρειανισμοῦ, ἡ μὲ δημοκρατικὸ τρόπο σύγκληση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τὴν Ῥώμη στὸ Βυζάντιον, ἡ ἀντεπίθεση τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ πολυθεϊσμοῦ, ἡ ἀναβίωση τοῦ περσισμοῦ καὶ ἡ πολυπλευρῆ ἀγωνιστικὴ δράση τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, συντέλεσαν, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν τέτοια κοσμοϊστορικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐπηρεάσαν ὅλους τοὺς κατοπινοὺς αἰῶνες.

Οἱ κυριώτερες παρατάξεις πού ἔπαιξαν ὄλο τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, κυρίως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦσαν:

α) Ἡ Λατινορωμαϊκὴ αὐλὴ, ἡ ὁποία πέρα ἀπὸ θρησκευτικὲς ἢ φιλοσοφικὲς δοξασιεὶς εἶχε ὡς κύριο σκοπὸ τὸ ἄρχειν, τὸ κυβερνᾶν, τὸ ἐπιβάλεσθαι, τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε».

β) Οἱ ἰουδαϊζόντες Χριστιανοί, δηλαδὴ οἱ ἄρειανοὶ καὶ οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἦσαν πιά Ἑλληνοφώνοι, δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ γίνουν ὀλοκληρωμένοι Ἑλληνιστὲς καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, γιὰ τὸν ἐμπόδιζε ἡ βραβυκὴ τους νοοτροπία περὶ μονοπροσώπου καὶ ἀπροσίτου Θεοῦ, περὶ παγκοσμίου ἐπικρατίσεως τοῦ ἐκπροσώπου αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τοῦ πολιτικοῦ ἄρχοντος, καὶ περὶ ἐπικινδυνότητας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας.

γ) Οἱ πολυθεῖστες Ἑλληνορωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι διακρίνονταν σὲ Λατινορωμαῖοὺς πολυθεῖστες ἀλλὰ μὴ δημοκρατικούς καὶ σὲ ῥομαντικούς Ἑλληνες φιλοσόφους καὶ φιλοδημοκράτες.

δ) Οἱ ἰνδοῦζόντες Χριστιανοὶ πού προέρχονταν ἀπὸ τὰ ἀπομεινάρια τῶν παλαιῶν Γνωστικῶν καὶ τῶν Μανιχαίων καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπογοητευμένους ἀπὸ τὶς ἐκκλησιαστικὲς καὶ πολιτικὲς συγκρούσεις καὶ ἀνακατατάξεις τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν ἕνα πνευματικοφανὲς, ἀπόκοσμο, ἀντιλογικὸ καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἀνθελληνικὸ πνεῦμα.

ε) Ὁ περσικὸς Ζωροαστρισμός, ὁ ὁποῖος ὡς θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς δῆμιος ἐπεκτείνονταν πέραν τοῦ περσικοῦ λαοῦ καὶ ἐπηρεάζε ἀρκετοὺς ἑλληνιστὲς καὶ Λατινορωμαῖους.

στ) Οἱ Ἑλληνορθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι, ὡς Ἑλληνες ἢ ἑλληνιστὲς, ἦσαν κοινωνοὶ τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως καὶ δημοκρατίας, καὶ ὡς πιστοὶ Χριστιανοὶ προσπαθοῦσαν νὰ διατηρήσουν ἀλώβητη καὶ ἀκέραιη τὴν πίστη, ζωὴ καὶ πολιτεία πού φανέρωσε στὸν κόσμον ὁ Χριστὸς καὶ κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πρῶτοι Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπ' ὅτι φαίνεται ἀπὸ τὴν παραπάνω σύντομη ἀνάλυση, οἱ τέσσερις πρῶτες παρατάξεις, παρὰ τὶς μεταξὺ των ἀντιθέσεις, σὲ ἕνα κυρίως συμφωνοῦσαν, στὴν πολεμικὴ των κατὰ τῆς ἑλληνικῆς δημοκρατικότητος καὶ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Γι' αὐτὸ καὶ δημιουργοῦσαν τὶς πιὸ παράξενες μεταξὺ τους συμμαχίες.

(συνεχίζεται)

Κλαψίγελο

Τὸ ἀσλάνι βρυχᾶται

«Ακούσατε! Ακούσατε! Θηρία καὶ ἀγρίμια τῶν βουνῶν καὶ τοῦ κάμπου! Ὅρνια καὶ σαῖνια τοῦ ἀέρα καὶ καρχαρίες τῆς θάλασσας! Σᾶς μιλάει τὸ ἀφεντικὸ σας, τὸ μεγάλο ἀσλάνι. Ἐλάτε ὅλοι μπροστὰ μου νὰ χαρῆτε τὴν παρουσία μου καὶ τὴν παλληκαριά μου! Πρέπει νὰ δώσουμε ἕνα καλὸ μάθημα στοὺς γκιαούρηδες, πού μᾶς πολέμησαν καὶ μᾶς πήραν τόσο χώρο καὶ τόσα νησιά! Τί δουλειὰ ἔχουν αὐτοὶ στὰ δικά μας ἐδάφη, τὰ ὁποῖα ἔφεραν στὸν ὦμο τους οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς Ἀσίας; Ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθουν οἱ γκιαούρηδες πού ὑποφέρουν τώρα. Δὲν τοὺς ἄρεσε πού ἦσαν δικοὶ μας ῥαγιάδες καὶ καλοπερνοῦσαν. Ἦθελαν νὰ γίνουν χανουμάκια τῶν Εὐρωπαίων. Καλὰ νὰ πάθουν! Γι' αὐτὸ τζάνεμ ἐλάτε νὰ ξαναπάρουμε στεργιές καὶ νησιά πού εἶναι δικά μας καὶ μᾶς ἀνήκουν γιὰ νὰ ζήσουν καὶ οἱ ῥαγιάδες καλὰ καὶ ἐμεῖς τὰ ἀφεντικά τους καλύτερα».

Παρουσίαση Τόμου

Γιὰ τὸν Τόμο «Ἅγιος Μάξιμος ὁ Γραικός», Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο, ἱστορικὴ προσέγγιση, μὲ ἐπιμέλεια Ἀθανασίου Κουρταλίδη, ἐκδόσεις Ἰ. Μητροπόλεως Ἀρτης, 2017, θὰ πραγματοποιηθεῖ ἐκδήλωση στὴ **Στοὰ τοῦ Βιβλίου**, Πεσμαζόγλου 5, Ἀθήνα, τὴν **Τετάρτη 17 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 6 μ.μ.** μὲ Ὁμιλητές:

- τὸν σεβ. πρῶην Μητροπολίτην Ἀρτης κ. Ἰγνάτιο,
- τὸν ἀναπληρωτὴ καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Δημήτριον Μόσχο,
- τὸν καθηγητὴ Μ.Ε., κ. Δημήτριον Μπαλτά, δ.φ. καὶ
- τὸν πρῶην σχολικὸ σύμβουλο κ. Ἀθανάσιον Κουρταλίδη, ἐπιμελητὴ τοῦ Τόμου.

Συντονίζει ὁ Κωνσταντῖνος Μπλάθρας, διευθυντῆς τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ.

Χορωδία θὰ ἀποδώσει ὑμνους πρὸς τιμὴ τοῦ ἁγίου.

Ἀρωγὲς γιὰ τὶς Ἐπάλξεις

π. Χριστόδουλος Φεργαδιώτης	10€
Παπαλιούρας Νικόλαος	20€
Παπακυριαζῆς Παναγιώτης	20€
Πιπεράκης Μανώλης	20€
Καναβάκης Μιχαὴλ	25€
Κουλάνδρου Ἀργύρης	20€
Νικολόπουλος Σοφιανὸς	20€
Πλατσιδάκης Μ. Νικήτας	50€
Ἰατρίδου Σταυρούλα	50€
Μπαούρας Παρασκευᾶς	20€
π. Ἐλευθέριος Χαβάτζας	250€
Στεργιούλη Βασιλικὴ	10€
Πανάγος Ἀθανάσιος	20€
Κορδάτου Μαρία	20€
Κολόκα Αικατερίνη	300€
Παπαδοπούλου Αικατερίνη	65€
π. Ἐμμανουὴλ Καβρουλάκης	20€
Παπαπέτρου Αικατερίνη	20€

Εὐχαριστοῦμε τοὺς ὡς ἄνω φίλους μας γιὰ τὶς ἀρωγὲς των καὶ παρακαλοῦμε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ θυμηθοῦν τὶς Ἐπάλξεις καὶ νὰ τὶς ἐνισχύσουν γιὰ νὰ συνεχιστῇ ἡ λειτουργία των πρὸς ἐπιτέλεση τοῦ μορφωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου των.

Διαδόστε καὶ στηρίξτε τὶς Ἐπάλξεις

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλξεις»

Ἐκδότης: Βασίλειος Τσοῦπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθήνα

Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr • ἴστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορὲς- Εἰσβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Τεραπόστολοι καὶ Τεραποστολή

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

μία ἰερά - ἀποστολή, ἐξ οὗ καὶ ὁ ὄρος «Τεραποστολή».

Τεραποστολή εἶναι μία λέξη μὲ εὐρεία ἔννοια. Σημαίνει διδασκαλία, κατήχηση κ.λπ., πού μπορεῖ νὰ κάνουμε σὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἢ σὲ ἄλλους λαούς ἢ ἄλλες φυλές, σὲ ὅλα τὰ κράτη ἢ ἠπείρους καὶ ὄχι μόνον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ στὸν δικό μας χῶρο, στὸ κράτος μας, στὴν κοινωνία μας, στὴν οἰκογένειά μας, στὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό.

Ἔτσι, ὥστε νὰ ταυτίζεται ἐν πολλοῖς ἡ ἔννοια τοῦ χριστιανοῦ μὲ τὴν τοῦ Τεραποστόλου· δηλαδή, ὁ κάθε χριστιανός νὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ Τεραπόστολος, ὅπως καὶ κατωτέρω θὰ δείξουμε. Ἡ κλασικὴ τῆς βέβαια μορφή εἶναι ἡ προσπάθειά μας νὰ κηρύξουμε τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο σὲ ἄλλα ἔθνη καὶ νὰ συμπεριλάβουμε στοὺς κόλπους τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας διὰ τοῦ Ἀγ. Βαπτίσματος ἀνθρώπους ἀπ' ὅλην τὴν γῆ, ἀπὸ πάντα τὰ ἔθνη, διακονώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὴν σωτηρία τους.

Ἐκινώντας ὅμως τὴν προσπάθειά μας αὐτή, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γνωρίζουμε ὅτι αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ κινεῖται μέσα σὲ ὀρισμένα πλαίσια καὶ νὰ γίνεται ὑπὸ ὀρισμένες προϋποθέσεις. Στὴν συνέχεια, θ' ἀναπτύξουμε τίς πιὸ βασικὲς ἀπὸ αὐτές, ὥστε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ διακονία μας στὴν Τεραποστολή γίνεται κατὰ Θεὸν καὶ ὄχι κατὰ τὴν προσωπικὴ ἐκάστου ἀντίληψη.

Ὅταν λοιπὸν ξεκινᾶμε τὸν ἐπίπονο ἀλλὰ εὐλογημένο δρόμο τῆς Τεραποστολῆς, θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦν κάτι βασικό. Ὅσα κάνουμε καὶ ὅποιο ἀποτέλεσμα προκύψει ἀπὸ τίς ἐνέργειες καὶ προσπάθειές μας, ὅσες ψυχές κι ἂν σωθοῦν ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμό αὐτόν, θὰ εἶναι ἔργο τῆς θείας Χάριτος, τὴν ὁποία πρέπει πάντοτε νὰ ἐπιζητοῦμε καὶ νὰ ἐπικαλούμεθα. Δὲν πρέπει ποτέ νὰ δώσουμε τόπο στὸν λογισμό ὅτι, ὅλα ἢ κάτι ἀπὸ αὐτά, ὀφείλονται στίς δικές μας ἰκανότητες. Κι ἂν παρατηροῦμε ὅτι οἱ ἄγωνες μας εὐοδούνται, πάντοτε νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦ τὸ ἀγιογραφικό: «Ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν, ὅτι ὁ ὀφειλόμενος ποιῆσαι, πεποιήκαμεν» (Λουκ. 17,10). Καὶ «...ὅτι χωρὶς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω. 15,5).

Μία ἄλλη βασικὴ ἀρχὴ εἶναι ὅτι τὸ ἔργο τῆς Τεραποστολῆς τίθεται πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐυλογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ Αὐτὴν ξεκινάει, ἀπὸ Αὐτὴν ἀντλεῖ δύναμη καὶ σὸ τέλος, ὅτι κατορθωθεῖ, σ' Αὐτὴν ὀφείλεται. Ἰδιωτικὲς πρωτοβουλίες, ὅσο καλές κι ἂν φαίνονται, ὅταν κινούνται σὲ ἀτομικὰ πλαίσια, ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία, εἶναι πνευματικὰ ἐπικίνδυνες.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Ἀγ. Κοσμά τὸν Αἰτωλό, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶχε τόσες ἰκανότητες καὶ τόσο μεγάλο πόθο γιὰ τὸ θεάρεστο αὐτὸ ἔργο, δὲν τὸ ἐπεχείρησε, παρά μόνον ἀφοῦ ἔλαβε εὐλογία ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Πηγή:

http://ierapostolos.gr/news_article.php?ID=114

Αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου

8. Ἀρκάδιος

Ὁ Ἀρκάδιος [Φλάβιος], γιὸς τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου, γεννήθηκε τὸ 377μ.Χ. καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 31 ἐτῶν, ἀφοῦ βασιλεύε μαζί μὲ τὸν πατέρα του μὲν γιὰ 12 χρόνια, μόνος του δὲ γιὰ 13 χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες. Τὶς πρώτες πηγές τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς παιδείας ἔλαβε ὁ Ἀρκάδιος ἀπὸ τὸν ἀγιώτατο μοναχὸ Ῥωμαῖο Ἀρσένιο, πού σπούδασε στὸν ἀνώτατο βαθμὸ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς Φιλολογίας. Ὁ Ἀρκάδιος κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ τὴν εὐσέβεια, ἀλλὰ ἐπηρεαζόταν ἀπὸ τὸ πείσμα καὶ τὴν συχνὰ ἀδικη ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς συζύγου του, Εὐδοξίας [Αἰλίας], κόρης τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Βαύτωνα. Μὲ αὐτὴν, ὁ Ἀρκάδιος ἀπέκτησε ἕναν γιό, τὸν μικρὸ Θεοδόσιο, καὶ τέσσερις κόρες, τὴν Φλακίλλα, τὴν Πουλχερία, τὴν Ἀρκαδία καὶ τὴν Μαρίνα.

Πολλὲς φορὲς ὁ Ἀρκάδιος, λοιπὸν, παρασυρόταν σὲ πράξεις αὐθαίρετες, ἀδικες καὶ παράνομες, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ὁ λαὸς στασίαζε. Μία ἀπὸ τίς ἀπάνθρωπες αὐτὲς πράξεις του ἦταν καὶ ἡ ἀδικη ἐξορία, στὴν ὁποία καταδίκασε τὸν οἰκουμενικὸ φωστήρα, τὸν Ἱερό Χρυσόστομο καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθε καὶ ὁ θάνατός του. Ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς σύγκρουσης μεταξὺ τῆς βασίλισσας καὶ τοῦ Πατριάρχη ὑπῆρξε τὸ ταπεινὸ καὶ ἀσήμαντο ἀμπέλι τῆς φτωχῆς χήρας Καλλιτροπῆς, ἀλλὰ τὸν θυμὸ καὶ τὴν μανία τῆς Εὐδοξίας προκάλεσε ἕνας ἀσημένιος ἀνδριάντας τῆς βασίλισσας ἀνεγερμένος σὲ μιὰ πορφυρῆ κολόνα. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνδριάντα διοργάνωνε ὁ ἑπαρχος δημόσια θεάματα μὲ χορευτὲς καὶ μίμους τόσο θορυβῶδη, ὥστε

διαταρασσόταν ἀπ' αὐτὰ ἡ θεία ἱερουργία.

Ὁ Χρυσόστομος πού ἐξέλαβε ὅλα αὐτὰ ὡς προσβολὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, μίλησε στὸν λαὸ μὲ τὴν συνηθισμένη του παρησια, κατακρίνοντας αὐτοὺς πού τὰ ἐκτελοῦσαν καὶ αὐτοὺς πού πρόσταζαν νὰ γίνονται τέτοιες ἀκολασίες. Καὶ τότε ἡ βασίλισσα ἐξωργίστηκε καὶ μηχανεύτηκε τὴν συγκρότηση Συνόδου γιὰ τὴν καθαίρεση τοῦ Χρυσοστόμου. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Πατριάρχης, εἶπε ἐκεῖνα τὰ περιλάλητα λόγια: «Πάλιν ἡ Ἡρωδίας μαίνεται, πάλιν ταράζεται, πάλιν ὀργίζεται, πάλιν ζητᾷ νὰ λάβῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη ἐπὶ πίνακι». Αὐτὸ ἐξώργισε ἀκόμη περισσότερο τὴν βασίλισσα, ὥστε, ἀφοῦ καθαίρεσε τὸν Χρυσόστομο, τὸν ἐξώρισε. Συγκινητικὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τὸν ὁμοιοπαθῆ μὲ αὐτὸν ἐπίσκοπο Κυριακό: «Ἄν θέλῃ ἡ βασίλισσα νὰ μὲ ἐξορίσῃ, ἄς μὲ ἐξορίσῃ. Ὅμως ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμά της εἶναι τοῦ Κυρίου (Ψαλμ. 23). Ἄν θέλῃ νὰ μὲ πριονίσῃ, ἄς μὲ πριονίσῃ. Ἐχὼ τὸν Ἡσαΐα. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ καταποντίσῃ, ἄς μὲ καταποντίσῃ. Ἐχὼ τὸν Ἰωνᾶ. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ βάλῃ σὲ λάκκο, ἄς μὲ βάλῃ, ἔχω τὸν Δανιήλ. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ λιθοβολήσῃ, ἄς μὲ λιθοβολήσῃ. Ἐχὼ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃ, ἄς μὲ ἀποκεφαλίσῃ. Ἐχὼ τὸν Βαπτιστὴ. Ἄν θέλῃ νὰ πάρῃ τὴν περιουσία μου, ἂν τυχὸν ἔχω, ἄς τὴν πάρῃ. Γυμνὸς βγήκα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου, γυμνὸς καὶ θὰ ἀναχωρήσω (Ἰώβ, α'. 21)».

Τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Χρυσοστόμου μετέφερε ἀπὸ τὰ Κόμματα ὁ γιὸς τῆς Εὐδοξίας Θεοδόσιος μὲ μεγάλη βασιλικὴ πομπή, ἡ δὲ Εὐδοξία πέθανε ἀπὸ ὠδίνες τοκετοῦ τρεῖς μῆνες μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξορία τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ χρόνος καὶ ἡ μέτρησή του

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

ρία, ἀνοιξιάτικη ἢ ἐαρινὴ ἰσημερία καὶ φθινοπωρινὴ ἰσημερία. Οἱ μέρες δὲ μετὰ τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία ὅλο καὶ μέγαναν, ἐνῶ μετὰ τὴν φθινοπωρινὴ συνεχῶς μικραίνουν. Κάποια στιγμή ὅμως σταματοῦσε τὸ μέγλωμα τῆς ἡμέρας καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν θερινὸ ἡλιοστάσιο. Ἀντίστοιχα δὲ, μετὰ τὴν φθινοπωρινὴ ἰσημερία, κάποια στιγμή σταματοῦσε νὰ μικραίνει ἡ ἡμέρα καὶ αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν χειμερινὸ ἡλιοστάσιο.

Ἐπειτα, ἀντιλήφθηκαν ὅτι ἀπὸ τὸ ἕνα θερινὸ ἡλιοστάσιο μέχρι τὸ ἄλλο εἶναι περίπου 365 ἡμέρες. Αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν ἔτος. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ πάλι οἱ διάφοροι λαοὶ ἀπὸ διαφορετικὸ σημεῖο μετροῦσαν τὴν ἑναρξὴ τοῦ ἔτους. Ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, ἄλλοι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος, ἄλλοι ἀπὸ τὰ μέσα τῆς ἀνοιξέως κι ἄλλοι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ θερόους καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση στὴν Ἀφρική ἑνὸς μεγάλου ἀστέρος, πού συνέπιπτε μὲ τὴν ἀνοδο τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου. Ἔτσι, διαμορφώθηκαν δύο εἰδῶν ἡμερολόγια: αὐτὸ πού εἶχε ὡς βάση τὴν σελήνη καὶ τὸ σεληνιακὸ ἔτος, δηλ. 13 μῆνες καὶ ἕναν ἐμβόλιμο μῆνα κάθε τρία ἔτη, καὶ αὐτὸ πού ἔπαιρνε ὡς βάση τὸν ἥλιο μὲ 365 μέρες (μὲ κέντρο τὴν Ἀλεξάνδρεια).

Οἱ Ῥωμαῖοι υἰοθέτησαν τὸ ἡλιακὸ ἡμερολόγιο, τὸ ὁποῖο ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ 45 περίπου π.Χ., ὅπως τὸ εἶχε διατυπώσει ὁ Ἀλεξανδρινὸς ἀστρονόμος Σωσιγένης, ὁ ὁποῖος βασιίστηκε στοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἰπάρχου. Μὲ τὴν ἐπέκταση τῆς Ῥώμης ἐπεκτάθηκε καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖο γιὰ τὴν ἀκριβέστερη καταγραφή τοῦ χρόνου ὑπέστη πολλές τροποποιήσεις. Ἡ κυριώτερη ἦταν ἡ προσθήκη κάθε τέσσερα ἔτη μίας ἐπιπλέον ἡμέρας, διότι διεπίστωσαν ὅτι τὸ ἔτος δὲν ἔχει ἀκριβῶς 365 μέρες, ἀλλὰ καὶ μερικὲς ὥρες παραπάνω, οἱ ὁποῖες κάθε τέσσερα χρόνια συμπληρώνουν μιὰ ἡμέρα. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα στὴν ἀρχὴ τὴν προσέθεσαν τὴν 6^η Μαρτίου (δὶς ἕκτη). Ἀργότερα, τὴν προσέθεσαν σὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου ὡς 29^η ἡμέρα του.

Σιγά-σιγά, ὅμως μὲ τίς νεώτερες μεθόδους ἀνεκάλυψαν ὅτι κανένα ἡμερολόγιο δὲν καταγράφει ἐπακριβῶς τὸν χρόνο, γιατί ἡ γῆ δὲν κάνει τὴν περιστροφή της γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο σὲ εὐθύγραμμο κύκλο, ἀλλὰ σὲ ἑλλειπτικὸ (γι' αὐτὸ ἔχομε τίς ἐποχές). Κατ' ἔτος δέ, περισσεύουν καὶ μερικὰ δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα περίπου μετὰ τὴν παρέλευση πολλῶν ἐτῶν συμπληρώνουν μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα. Ἔτσι καὶ στὴν Ἀνατολή καὶ στὴν Δύση ἔγιναν πολλές προσπάθειες διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Σπουδαιότερη ἦταν ἐκείνη πού ἔγινε ἐπὶ πάπα Γρηγορίου ΙΓ' τὸ 1582

βάσει τῶν ὑποδείξεων τοῦ Ναπολιτάνου γιατροῦ Ἀλοῖσιου Λίλιου (Ἀλοῖσιος Λίλιος), τὸ ὁποῖο υἰοθέτησαν σιγά-σιγά ὅλα τὰ δυτικὰ κράτη καὶ ἀργότερα σχεδὸν ὅλα τὰ κράτη.

Τὰ ὀρθόδοξα κράτη διχάστηκαν καὶ ἄλλα μὲν δέχτηκαν τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο μόνον γιὰ τίς συναλλαγές ἀλλὰ διατήρησαν τὸ ἑορτολόγιο, σύμφωνα μὲ τὸ Ἰουλιανό, ἄλλα, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, ἔκαναν δική τους διόρθωση σὸ Ἰουλιανό, τὴν ὁποία καὶ ἐφαρμόζουν. Ἔτσι, στὴν Ἑλλάδα γιὰ μὲν τίς ἀκίνητες ἑορτὲς ἐφαρμόζουμε τὸ ἀναθεωρημένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, γιὰ δὲ τίς κινητὲς τὸ παλαιὸ Ἰουλιανό.

Οἱ Πατέρες δὲν ἀσχολήθηκαν καθόλου μὲ τὴν καταμέτρηση τοῦ χρόνου ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν καθιέρωση τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία, σύμφωνα μὲ τὸ βραβαϊκὸ ἡμερολόγιο, ἔγινε τὴν πρώτη ἡμέρα (τὴν Κυριακή) μετὰ τὴν Πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, δηλαδή τὴν 14^η

πρὸς 15^η τοῦ μηνὸς Νισάν. Γι' αὐτὸ, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐώραζαν τὴν Ἀνάσταση μαζί μὲ τὸ βραβιακὸ Πάσχα, τὴν 14^η τοῦ μηνὸς Νισάν, ὅποιαδήποτε μέρα τῆς ἐβδομάδος καὶ ἂν ἔπεφτε. Στὴν Δύση ὅμως καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια, πού ἀκολουθοῦσαν τὸ ἡλιακὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, γιόρταζαν τὴν Ἀνάσταση ἡμέρα Κυριακὴ μετὰ τὴν Πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἡ διαφορετικὴ ἡμερομηνία ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἔφερε μὲν τίς δυσκολίες τῆς ἀλλὰ δὲν ἔφερε ἐκκλησιαστικὸ σχίσμα, γιατί, ὅπως διευτώθη ἀπὸ τοὺς Πατέρες Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, «ἡ διαφωνία περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, τὴν ὁμόνοιαν τῆς πίστεως συνίστησιν».

Ἡ διαφωνία αὐτὴ ἔληξε τὸ 325 μ.Χ. κατὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ὅποτε ἀποφασίστηκε ὅτι τὸ Χριστιανικὸ Πάσχα θὰ ἐορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν πρώτη Πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Δυστυχῶς, τέτοια ἐνωτικὴ ἀπόφαση δὲν πάρηκε ἀπὸ τίς κατὰ τόπους ὀρθόδοξες ἐκκλησίες διὰ τὴν ἀπὸ κοινού διόρθωση τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πλήρης ἐνότητα, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ διαταραχθῇ ἀπὸ τὸν διαφορετικὸ ἑορτασμὸ τῶν κοινῶν ἑορτῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Μέχρις ὅτου ὅμως ἐκλείψῃ καὶ αὐτὴ ἡ διαφωνία, καλὸ θὰ εἶναι οἱ κατὰ τόπους ὀρθόδοξες ἐκκλησίες ὅποιοδήποτε ἡμερολόγιο ἢ ἑορτολόγιο ἀκολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, ἀφοῦ διατηρεῖται ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄς γνωρίζουμε ὅμως ὅλοι ὅτι τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο (δηλ. τὸ παλαιὸ) ἦταν ἀφιερωμένο στοὺς εἰδωλολατρικούς θεοὺς τῆς ἐποχῆς του, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὸν ἀνθέλληνα θεὸ τῶν Ῥωμαίων Ἰανό, πού ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὸν πρῶτο μῆνα (Ἰανουάριο), ὀνομασία ἡ ὁποία δυστυχῶς διατηρήθηκε καὶ σὸ νέο ἡμερολόγιο.

Συνιστώσες και προεκτάσεις τής ισότητας: Ενδεικτικά παραδείγματα

συνέχεια από τη σελ. 1

σης και ο χωρίς αναπηρία «συναθλητής - οδηγός» του ή ο προπονητής και «οδηγός» του στα αγωνίσματα των δρόμων ή των αλμάτων. Έτσι, φαίνεται και ολόκληρη η φιλοσοφία του τρόπου τής λειτουργικής σχολικής, επαγγελματικής και κοινωνικής ένταξης και τής ποιότητας ζωής του Άλλου. Δηλαδή, για την κάλυψη του ανυπαίτιου ελλείμματος είναι απαραίτητη η τήρηση ορισμένων αρχών, όπως η αρχή τής αναλογικής συμπληρωματικότητας.

Επομένως, η αρχή τής έμπρακτης και χωρίς παρερμηνείας ισότητας μπορεί να ισχύσει όταν και μόνο όταν συντρέχουν και οι αρχές τής αναλογικότητας και τής συμπληρωματικότητας στον τρόπο λειτουργίας των αποφασιστικής σημασίας προϋποθέσεων για τη συμμετοχή του Άλλου στο κοινωνικό γίνεσθαι, δηλαδή, για την ανεμπόδιστη διεκδίκηση και κατάκτηση κοινωνικών αγαθών και τής μέσω τής αξιοποίησής τους προσωπικής καταξίωσης.

Τα κοινωνικά αυτά αγαθά τα συγκροτούν: i. η Παιδεία (μόρφωση, εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση), ii. τα αναλογικά (όχι ίσα) δικαιώματα, iii. οι πρόσθετες (εναλλακτικές ή συμπληρωματικές) ευκαιρίες, ώστε η συμμετοχή στο κοινωνικό γίνεσθαι να επιδιώκεται, αφενός μεν, κατά το «χάρισμα» και την «προθετικότητα» καθενός (και όχι κατά τις επιθυμίες και το συμφέρον των άλλων) και, αφετέρου, με τη συνδρομή των αρχών τής εξατομίκευσης, τής συνεκπαιδευσης και τής συνεργατικότητας, και iv. η λειτουργία Κράτους Δικαίου, γενικότερα.

Επομένως, αυτό το οποίο οφείλει να εισηγηθεί η Ανθρωπαγωγική και να διδάξει το παράδειγμα δεν είναι η ψευδεπίγραφη ΙΣΟΤΗΤΑ αλλά η αληθής ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, την οποία μπορεί να υπηρετήσει η αναλογική συμπληρωματικότητα.

(απόσπασμα τής ομιλίας του καθηγητού κατά την Παγκόσμια ημέρα Φιλοσοφίας, Εστία Νέας Σμύρνης, 16.11.2017)

Μεγάλου Βασιλείου, Προς πλουτούντας

Ὅστε ὁ ἀγαπῶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν οὐδὲν περισσότερον κέκτηται τοῦ πλησίον· ἀλλὰ μὴν* φαίνη ἔχων κτήματα πολλά. Πόθεν ταῦτα; ἢ ἄλλον ὅτι* τὴν οἰκίαν ἀπόλαυσις προτιμότεραν τῆς τῶν πολλῶν παραμυθίας* ποιούμενος. Ὅσον οὖν πλεονάζεις τῷ πλούτῳ, τοσοῦτον ἐλλείπεις τῇ ἀγάπῃ. Ἐπεὶ πάλαι ἂν ἐμελέτησας τῶν χρημάτων τὴν ἀλλοτριώσιν, εἰ ἠγαπήκεις σου τὸν πλησίον. Νυνὶ δὲ προσπέφυκέ* σοὶ τὰ χρήματα πλέον ἢ τὰ μέλη τοῦ σώματος, καὶ λυπεῖ σε αὐτῶν ὁ χωρισμὸς ὡς ἀκρωτηριασμὸς τῶν καιριῶν. Εἰ γὰρ ἠμφίασας* γυμνόν, εἰ ἔδωκας πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, εἰ ἡ θύρα σου ἠνέγκτο παντὶ ξένῳ, εἰ ἐγένου πατήρ ὀρφανῶν, εἰ παντὶ συνέπασχες ἀδυνάτῳ, ὑπὲρ ποίων ἂν ἐλυπήθης χρημάτων;

Αλλὰ τί χρῆσις τῷ πλούτῳ; Ἐσθῆτι πολυτιμῆτῳ περιβαλεῖς σεαυτόν; Οὐκοῦν δύο μὲν σοὶ πηχῶν χιτωνίσκος ἀρκέσει, ἐνὸς δὲ ἱματίου περιβολὴ πᾶσαν τῶν ἐνδυμάτων ἐκπληρώσει τὴν χρείαν. Αλλ' εἰς τροφήν καταχρῆσις τῷ πλούτῳ; Εἰς ἄρτος ἰκανὸς ἀποπληρῶσαι γαστέρα. Τί οὖν λυπῆ; ὡς τίνος στερούμενος; δόξης τῆς ἀπὸ τοῦ πλούτου; Αλλ' ἐὰν μὴ χαμαὶ ζητήσης τὴν δόξαν, εὐρήσεις τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην καὶ λαμπρὰν προάγουσάν σε ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Αλλ' αὐτὸ τὸ ἔχειν τὸν πλοῦτον ἀγαπητόν ἐστι, κὰν μὴδὲν ἀπ' αὐτοῦ περιγίνεται ὄφελος. Ὅτι μὲν οὖν ἀνόνητός* ἐστὶν ἡ τῶν ἀχρήστων σπουδὴ, παντὶ γινώριμον. Πλὴν ἀλλὰ παράδοξον ἴσως φανείται σοὶ ὁ μέλλω λέγειν· παντὸς δὲ ἐστὶν ἀληθέστερον. Σκορπιζόμενος ὁ πλοῦτος, καθ' ὃν ὁ Κύριος ὑποτίθεται τρόπον, πέφυκε παραμένειν· συνεχόμενος δὲ, ἀλλοτριουῖσθαι. Ἐὰν φυλάσσης, οὐκ ἔχεις· ἐὰν σκορπίσης, οὐκ ἀπολεῖς*. Ἐσκορπίσε γὰρ, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἢ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐνεκεν* οὐδὲ τροφῶν ὁ πλοῦτός ἐστι τοῖς πολλοῖς περισπούδαστος, ἀλλὰ τις ἐπιβενόηται μεθοδεῖα τῷ διαβόλῳ, μυρίας τοῖς πλουσίοις δαπάνης ἀφορμὰς ὑποβάλλουσα, ὥστε τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα ὡς ἀναγκαῖα σπουδάζεσθαι, μὴδὲν δὲ αὐτοῖς ἐξαρκεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναλωμάτων ἐπίνοιαν.

ἀλλὰ μὴν = ἀλλ' ὅμως.
δηλον ὅτι = φανερὰ (χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπίρρημα).
παραμυθίας = παρηγοριᾶς.
προσπέφυκέ σοι = σοῦ ἔχει γίνεῖ κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν φύση, δηλ. ἐντελῶς ἀπαραίτητο.
ἠμφίασας = ἐντυσεσ (ῥ. ἀμφιέννυμι).
ἀνόνητός = ἀνώφελῃ (ῥ. ὀνήνημι = ὠφελῶ).
ἀπολεῖς = θὰ χάσης (ῥ. ἀπόλλυμι).
ἐνεκεν = ἐξ αἰτίας.

Ερμηνεία: Τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα ἀναφέρεται στὴν χρῆση τοῦ πλούτου. Ὁ Μ. Βασίλειος, μὲ ἀφορμὴ τὴν εὐαγγελικὴ ἀναφορὰ στὸν πλοῦσιο νέο, ποῦ διστάζει νὰ ἀποχωριστῇ τὰ ὑλικά του ἀγαθὰ, στιγματίζει τὴν συνήθη συμπεριφορὰ τῶν πλουσίων νὰ ἀγκιστρῶνται στὰ πλοῦτη τους καὶ νὰ μὴ βοηθοῦν τὸν πλησίον καὶ τὴν χαρακτηρίζει ὡς ἐλλειψὴ ἀγάπης («Ὅσον οὖν πλεονάζεις τῷ πλούτῳ, τοσοῦτον ἐλλείπεις τῇ ἀγάπῃ»). Στὴν συνέχεια, ἀναφέρεται στὶς συνήθειες αιτιολογίες τῶν πλουσίων γιὰ τὴν χρῆση τοῦ πλούτου τους καὶ τὶς καταρρίπτει μία-μία, καταλήγοντας στὴν πολὺ σωστὴ παρατήρηση ὅτι -ἀποδεδειγμένα- ὁ πλοῦτος ποῦ σκορπιζεῖται παραμένει, ἐνῶ ἐκεῖνος ποῦ κρατεῖται, χάνεται («Σκορπιζόμενος ὁ πλοῦτος, καθ' ὃν ὁ Κύριος ὑποτίθεται τρόπον, πέφυκε παραμένειν· συνεχόμενος δὲ, ἀλλοτριουῖσθαι»). Καταλήγει ὅτι εἶναι τελικὰ μεθοδεῖα τοῦ διαβόλου ὁ ἰσχυρισμὸς τους ὅτι ὁ πλοῦτος τοὺς εἶναι ἀπαραίτητος, ἀφοῦ τοὺς ἐμφανίζει τὰ περιττὰ καὶ τὰ ἄχρηστα ὡς ἀναγκαῖα («ὥστε τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα ὡς ἀναγκαῖα σπουδάζεσθαι»), ἐνῶ ποτὲ δὲν ἐπαρκεῖ, γιὰ νὰ ικανοποιήσουν τὶς συνεχῶς ἐπινοούμενες ἀνάγκες τους («μὴδὲν δὲ αὐτοῖς ἐξαρκεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναλωμάτων ἐπίνοιαν»).

Κι ἄλλες φορὲς ἔχουμε τονίσει ὅτι δὲν εἶναι ἡ κτήση ἀλλὰ ἡ χρῆση ποῦ καθιστᾷ τὸν πλοῦτο μέσον σωτηρίας ἢ ἀλλοίμονον μέσον ἀπωλείας, μῆνυμα πρὸς πᾶσα κατεύθυνση, εἰδικὰ στὴν καταναλωτικὴ κοινωνία μας, ποῦ λατρεύει τὰ κτίσματα καὶ τὰ κτήματα «παρὰ τὸν κτίσαντα».

Επιμέλεια:

Σοφία Μπεκρῆ, φιλόλογος-θεολόγος

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλλξεων

Ἐνδιαφέρουσες ὁμιλίες

Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριο, στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων, Ζήνωνος 3, πραγματοποιήθηκαν οἱ ἀκόλουθες ὁμιλίες:

Τὸ **Σάββατο 2 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.: «Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνορία στὸν 21ο αἰῶνα», ἀπὸ τὸν πρωτοπρεσβύτερο π. Χριστόδουλο Μπίθα.

Τὴν **Κυριακὴ 17 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.: «Προσδοκῶντας τὰ Χριστούγεννα», ἀπὸ τὸν ἐκπαιδευτικὸ κ. Γ. Βλαχογιάννη.

Τὴν **Τετάρτη 20 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.: «Ἡ σημασία τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως», ἀπὸ τὸν θεολόγο-κοινωνιολόγο κ. Β. Τσοῦπρα. Ἀκολούθησε ἀπόδοση χριστουγεννιάτικων ὕμνων.

Τὸ **Σάββατο 23 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.: «Χριστουγεννιάτικα κάλαντα καὶ ἔθιμα ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα», ἀπὸ τὴν διηγήτορα κ. Μακρίνα Ράγκα. Στὴν συνέχεια, ἡ χορωδία τῶν Ἐπάλλξεων ἀπέδωσε παραδοσιακά κάλαντα.

Ἐκδήλωση στὸ Αἰγάλεω

Τὴν **Τρίτη 19 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ., στὴν αἴθουσα τῆς ἀδελφότητος τῶν Ἐπάλλξεων Αἰγάλεω «**Ἁγία Μαρία Μαγδαληνή**», Ἀναγεννήσεως 19, πλησίον Αγ. Σπυριδῶνος, τελέστηκε ἡ Ἀκολουθία τοῦ Εὐχελαιίου καὶ στὴν συνέχεια πραγματοποιήθηκε ὁμιλία ἀπὸ τὸν κ. Β. Τσοῦπρα, μὲ θέμα: «**Ποῖος γεννᾶται στὴν Βηθλεέμ;**» Ἀκολούθησαν κεράσματα.

Συγκέντρωση συνεργασίας

Τὴν **Κυριακὴ 10 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:30 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν «Ἐπάλλξεων», Ζήνωνος 3, πραγματοποιήθηκε **Συγκέντρωση συνεργασίας**, ὅπου μίλησαν ἐκπρόσωποι χριστιανοκοινωνικῶν κινήσεων καὶ ἀγωνιστικῆς προσωπικότητας γιὰ τὴν δημιουργία συνεργασίας τῶν ἐπιμέρους κινήσεων καὶ ἐπιμέρους ἀγωνιστῶν γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, ὥστε νὰ σταματήσῃ τὸ γενικὸ κατρακύλημα, τὸ ξεπούλημα τῆς χώρας καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς κοινωνίας μας. Ἀπὸ τὴν προσέλευση ἔγινε φανερό ὅτι ἔχει τουλάχιστον ὠριμάσει ἡ ἀντίληψη πῶς ἄνευ τοῦ συνεινᾶναι δὲν ὑπάρχει μέλλον καὶ ἐλπίδα γιὰ τὸν τόπο μας.

Ἐορταστικὸ Βραδυνὸ

Τὴν **Τρίτη 26 Δεκεμβρίου** καὶ ὥρα 6:00 μ.μ., στὸ Πνευματικὸ κέντρο Ἰ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου (ὁδὸς Ἀνδρεοπούλου & Κυπριάδου, Γαλάτσι), οἱ Ἐπάλλξεις πραγματοποιήσαν, ὅπως κάθε χρόνο, χριστουγεννιάτικὴ ἐκδήλωση. Προηγῆθη ἡ Ἀκολουθία τοῦ **Ἐσπερινοῦ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου**. Ἐπίκαιρο χριστουγεννιάτικο μῆνυμα ἀπηύθυνε ὁ Μητροπολίτης Βελεστίνου κ.κ. Δαμασκηνός. Ἀκολούθησε ἡ χορωδία τῶν Ἐπάλλξεων, ποῦ ἀπέδωσε χριστουγεννιάτικα κάλαντα ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπίκαιρα ἄσματα. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμε τοὺς ὑπευθύνους πατέρες τῆς ἐνορίας κ.κ. Ἰωάννη καὶ Θεόδωρο γιὰ τὴν φιλοξενία των, ὡς καὶ τὸν πάντοτε μαχητικὸ π. Ἐμμανουὴλ Καβρουλάκη, παλαιὸ καὶ σταθερὸ φίλο τῶν Ἐπάλλξεων. Πολλὲς εὐχαριστίες ἀξίζουν ἐπίσης στὶς κυρίες τῶν Ἐπάλλξεων γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν πλουσίων κερασμάτων, ποῦ προσφέρθηκαν μαζί μὲ τσαΐ, ὡς καὶ στοὺς ἀγαπητοὺς ἐνοριῆτες καὶ ἀρωγούς τῶν Ἐπάλλξεων ποῦ καὶ ἐφέτος τίμησαν μὲ τὴν παρουσία των τὴν ὁμορφὴ αὐτὴν ἐκδήλωση.

Ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν Ἁγ. Στέφανο

Τὴν **Τετάρτη 27 Δεκεμβρίου** τὸ πρωῒ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ προστάτου τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῶν Ἐπάλλξεων Αγ. Στεφάνου πραγματοποιήθηκε **κοινὸς ἐκκλησιασμὸς** μετ' ἄρτοκλασίας στὸν Ἰ. Ν. Αγ. Σπυριδῶνος ὁδ. Θηβῶν στὸ Αἰγάλεω. Τὸ **ἀπόγευμα** τῆς ἰδίας ἡμέρας στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλξεων, Ζήνωνος 3, πραγματοποιήθηκε **Ἐορταστικὸ Βραδυνὸ ἀγάπης**, μὲ ὁμιλία, προσφορὰ ἐδεσμάτων καὶ ἄλλων κερασμάτων. Στὴν ἐκδήλωση εἶχαν προσκληθῆ, παρευρέθησαν καὶ ἀπηύθυναν χαιρετισμὸ ἐκπρόσωποι τῶν κινήσεων συνεργασίας, ποῦ ἐπανεβεβαίωσαν τὴν πεποιθισὴ των νὰ εὐοδωθῇ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἢ προσπάθεια αὐτῇ.

Ψάλσιμο καλάντων

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος οἱ Ἐπάλλξεις, διατηρῶντας τὸ παραδοσιακὸ ἔθιμο, ἔψαλαν τὰ κάλαντα σὲ διάφορες συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπίσης, οἱ Ἐπάλλξεις Αἰγάλεω προέβησαν σὲ κινήσεις ἀγάπης πρὸς πάσχοντες ἀδελφούς στὴν περιφέρειά των.

Ἀσημίνα Τσάμου